

"Alweer gestadige regen"

In mijn werkkamer is het een chaos. Wie een opgeruimde werkkamer heeft zoals ik in het hol van de leeuw in het gebouw van Christian Artists mocht aanschouwen kan wèl op mijn eeuwige respekt rekenen terwijl tegelijkertijd een gevoel van hoe-krijgen-ze-het-voor-elkaar gemixed met iets van jaloezie door mij heen gaat.

Aan de andere kant; je kunt niet alles hebben! Het is al heel wat om regel-matig aan het werk te zijn met enig plezier, je huwelijk lang niet slecht lijkt maar ook niet een suikerzoete romance van het witte doek, het eten nog net te eten (aardappels zonder uitzondering niet gaar of verbrand als ik er zelf niet op let) en je bent bezig met van alles van tien tot zes en vaak ook nog 's avonds met wat je liefste hobby is. Niet echt het gemiddelde kantoorleven bij Achmea.

Ben nu bezig met per kompjouter katalogi van mijn werken te maken die thematies een eenheid tonen anders wordt het een warboel. Het is tijd ro-vend werk. Ook de tekst samen stellen en de fotos scannen en bewerken vreet tijd.

Alweer gestadige regen en ik ga zo meteen (half vier des middags) per vuurrode opgevoerde Honda scooter naar Grou, een plaatsje op plus mi-nus vijftien kilometer afstand van ons onderkomen alwaar I. heur be-scheiden handel voor nog enkele weken heeft om eigenhandig ter plaatse een VHS band in de daar aan wezige panasonic videorecorder te doen zo-dat weer 8 uur Discovery Channel programmas kunnen worden opgeno-men, want we blijven als ex-schoolmeester leergierig in het kader van de permanente edukatie. Nee, apparatuur bedienen zoals pc's en video zullen de vrouwtjes wel nooit leren, dus dat kan ik niet aan I. over laten.

Half vijf weer thuis. Begin voorin in het Gedenkboek 2 van jullie klup, want het is onzin om midden in of achterin te beginnen. Op blz. 5 staat de naam van de zanger Barry McGuire, die eens in de mid sixties een inter-nationale hit had met het dreigend klinkende "Eve Of Destruction". Een somber heerschap met stembanden van schuurpapier. Toen zijn carrière niet wilde vloten werd hij zoals tekenleraren Jan van Loon en Henk Pietersma fundamentalistisch gristen en zie daar: de duivel schijt altijd op een grote hoop en Barry werd stinkend rijk in het gospel sirkwie. Ben nu op blz. 9 van jullie jaarboek; het leest als een trein die uit de rails is gelo-pen na een frontale botsing. Blz. 13 : "pas als men op ons kantoor geweest is en alles gezien heeft, begint men te beseffen, dat er veel gebeurt".

Tot dat besef zijn I. en ik in middels niet gekomen!

Alles goed en wel; maar wie gaat er nou weer met een bus naar Siberië? En dattie dan stuk gaat lijkt me van zelf spreken. Net goed eigenlijk. Nog een wonder dat jullie toen zijn terug gekomen. Het is weer een bewijs dat je beter thuis kunt blijven. Leef je ook lang en (on)gelukkig. Er is geen oplossing voor het menselijk tekort. Leven in een vrolijke wanhoop? Je hebt altijd nog de fles... of is dat tegen jullie ingeteerde gristelijke geloof?

Houtkachel aangestoken. Wie zelf geen warmte verspreidt of het Woord des Heiren verkondigt heeft een afgeleide nodig. Een kachel als metafoor voor de menselijk interactie. Wie haar dijen spreidt verspreidt gezellig-heid. Met I. overlegd dat ons beter niet voor het volgende jaar als lid kun-nen opgeven voor Christian Artists. Om kwart voor tien naar Big Brother gekeken, wie er uit zou vliegen, maar eerst Peter R. de Vries gevolgd. In bed gelezen in biografie dichter C. Buddingh'. Een Dordrechtenaar, dus ook een soort Rotterdammer, dat is wel jammer. Ja toch?

